

asupra acestei probleme, arătînd cauzele datorită cărora Turcia a putut rămîne în afara războiului. Autorul analizează și politica de neutralitate a Turciei, subliniind abaterile și consecințele ei (*Politica externă a Turciei în cel de al doilea război mondial* în nr. 6/1967, p. 3—33).

Moartea țarului Boris III (nr. 2/1968, p. 40—59) se intitulează foarte documentata comunicare a lui Ilcio Dimitrov. Pe baza unei analize obiective a tuturor izvoarelor și memoriilor, autorul ajunge la concluzia că moartea acestui țar a fost o moarte naturală, provocată de un infarct, așa cum a probat, de altfel, autopsia făcută de trei doctori bulgari, Hitler neavînd niciun interes să suprimе un aliat prețios.

Cu prilejul împlinirii a 25 de ani de la crearea Frontului Patriei, D. Șarlanov publică articolul *Frontul Patriei și istoria contemporană a Bulgariei* (nr. 2/1967, p. 3—26). Autorul arată împrejurările înființării acestei organizații politice și cele trei etape pe care ea le-a parcurs. Prima etapă începe din iulie 1942 și durează pînă la 9 septembrie 1944, a doua este etapa de consolidare a puterii populare și de refacere a economiei (9 septembrie 1944 februarie 1948), ultima fiind aceea a participării Frontului Patriei la construirea socialismului. Arătînd rădăcinile istorice ale Frontului Patriei și formarea lui, D. Șarlanov subliniază că înființarea și activitatea acestei organizații este o strălucită aplicare de către comuniștii bulgari a ideii leniniste de lăgare a luptei pentru democrație cu lupta pentru socialism, de reunire a tuturor forțelor democratice împotriva capitalismului și a fascismului, de mobilizare a lor pentru construirea noii societăți. În sfîrșit L. Tolev arată *Importanța istoriei bulgare pentru educația patriotică* (nr. 1/1968, p. 3—21).

La rubrica *Istoriografie* aprecieri deosebit de judicioase face Goran D. Todorov despre *Nașterea și dezvoltarea inițială a istoriografiei bulgare (681—1918)* (nr. 2/1967, p. 82—97), continuînd în nr. 3 din același an (p. 74—95) cu studiul *Istoriografiei bulgare în secolele XI—XV*. Se simțea nevoia unor precizări de acest fel, foarte utile nu numai pentru istoricii bulgari, ci și străini.

K. Telbizov atrage atenția asupra *Unei istorii a Bulgariei scrisă în 1761 și necunoscută pînă acum* (nr. 3/1967, p. 71—80). Este vorba de lucrarea lui Blasius Kleiner, scrisă în limba latină la Alvinț, în Transilvania, unde au emigrat unii bulgari catolici din Ciproveț după neizbutita lor răscoală din 1768. Autorul arată caracterul acestei lucrări, cuprinsul și importanța ei, comparînd-o cu opera lui Paisie de la Hilandar.

M. Veleva analizează personalitatea (atît de complexă și de plină de contradicții, dar progresistă totuși) și opera lui Dimităr Strașimirov ca istoric al Renașterii bulgare (nr. 1/1967, p. 63—81). Era cazul unei astfel de analize pentru singurul istoric burghez bulgar care și-a consacrat toate forțele pentru studierea acestei perioade. Deși apărută în 1907, *Istoria răscoalei din aprilie*, lucrarea sa în trei volume se mai utilizează și astăzi, cu toate lipsurile ei de metodă sau informație. Acestea i-au atras criticile unor istorici care au mers pînă acolo încît l-au încadrat, pe nedrept, în tabăra falsificatorilor burghezofasciști. Alți istorici însă, ca Mihail Dimitrov sau Ivan Ungiev, au pentru el aprecieri laudative. De fapt, așa cum precizează foarte bine autoarea,